

எங்கள் விடுதிக் கு - வடக்கே, சமீ பமாகத்தான் மணிக் கண்டுக் கோபுரம்
எழுந்தருளியுள்ளது. நரேத்தகை கவனித்தனே. எதிர்பார்த்தபடி நிலமை சாதகமாகவே
இருந்தது. ஆமாம் : மணி நான்கு.

“தமிழன் என்று சொல்லடா.... தலை நிமிர்ந்து நில்லடா....” என்று சொன்னவர், தலை
நிமிர்ந்தாரோ இல்லையோ.... ஆனால், அந்த மணிக் கண்டுக் கோபுரம் மட்டும் தலை
நிமிர்ந்து நின்றது.

என்பார்வையின் கோணத்தை சற்று இடதுபுறம் திருப்பினேன். இந்தியாவிற்கு ஒரு
தாஜ்மகால் கிடத்தது போன்று, இலங்கையின் – முக்கியமாக யாழ்ப்பாணத்தின்
தாஜ்மஹாலாக, சரஸ்வதியின் ஆலயமான யாழ். நல்லகம்.... ஆசியாக் கண்டத்திலயே மிகப்
பெரிய நல்லகமாக பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

விடிந்தால் வளெளிக் கிழமை. இன்னும் ஒரு மணி நரேத்தில், காவலாளி
மணியடித்துவிடுவார். காலையில், சக இந்த மண்ணவர்களோடு நல்லபுர கந்தசுவாமி
கோவிலுக்கு போகவேண்டும். அதுவும், நடந்தே சென்றுவரவோம்.
எட்டுமணிக் கல்லாம் விடுதிக் கு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு கல்லரிக்கு
கிளம்புவோம்.

நரேத்தோடு குளித்துவிட்டால் கோவிலுக்கு புறப்படும்போது பரபரப்பு இருக்காது.

குளியலறையை நோக்கி நடந்தனே.

அதிகாலை, நல்லபுர கந்தசுவாமி கோவிலை நோக்கி போகும்போது, அருகே உள்ள
“வமேபடி” மகளிர் கல்லரி விடுதியை நோக்கி, “டா” அடிப்பதிலே கிடத்த சுகமே தனி.
தொடர்ந்து நடக்கும் போது, கடந்து செல்கின்ற புகையிரத நிலையமும், ஆரியகுளமும்,
“நாகவிகாரை” எனப்படும் பௌத்த தலமும், மற்றும் “வீ ரமாகாளி அம்மன் கோவிலு”ம்
காலம்பல கடந்தாலும் நெஞ்சைவிட்டு நீங்கா நினைவுச் சின்னங்கள்.
யாழ்ப்பாணத்தின் கட்சைத் தமிழ்மன்னன், “சங்கிலியன்” வணங்கிய கோவில்....அவனது
வீரவாள் வகைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் என்பதாலும், அந்த வீரமாகாளிகோவிலை
நோக்கும் உணர்வு மிகக் தமிழர் எவருக்கும் ஒருகணம் மயெ சிலிர்க்கத் தவறாது.

நல்லபுர கந்தசுவாமி கோவிலை நெருங்கும் போது, திரத்தில் வதைத்தே
துரசை சாமிவாத்தியார் என்னகை கண்டுகொண்டார். சமீ பிக்கும் போது அவரது
முகத்திலே திரிந்த மகிழ்ச்சியும் வழிமலே விழிவதைது என்னை எதிர்பார்க்கின்ற
தவிப்பும் என் கண்களகை குளமாக்கின.

துரசை சாமி வாத்தியார், இப்போது எந்தப் பள்ளிக் கட்டத்திலுமோ அல்லது பிரத்தியகோ
வகுப்பிலோ பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பவர் அல்ல. அன்று சொல்லிக்கொடுத்தவர்.
அதாவது – நான் பிறப்பதற்கு ஒருசில ஆண்டுகளின் முன்பு. ஆனால் இன்று.....
சொல்லவே சங்கடமாக இருக்கிறது.

ஆமாம் : யாழ்ப்பாண வாசியான துரசை சாமி ஒரு தமிழாசிரியர். கொழும்பிலே தனது
சொந்தச் செலவில், சிறியதொரு தமிழ்ப்பாடசாலையை நிறுவி, சிங்கள மாணவர்களுக்குத்

தமிழகைக் கற்பித்தவர். திருக்குறளின் பரமமையை அவர்களது நடுஞ்சிலவே பதியவைத்தவர். மகாகியமாக – அன்றைய சரித்திரத்தில், தமிழ் நாட்டு மன்னரூக்கும், சிங்கள மன்னரூக்கும் இடையேயிருந்த உறவுகளைத் தெளிவுபடுத்தி, மாணவர்கள் மத்தியிலே இன ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தப் பாடப்பட்டவர்.

“தனிச் சிங்கள சட்டம்” என்ற போர்வையில் வெடித்த சிங்கள-தமிழ் இனக்கலவரம், துரசை சாமி வாத்தியாரையும் விட்டுவகைக்கவில்லை. காலத்தலைவெல்லும் தமிழகைக் கற்பித்தவரின் கால்கள் துண்டிக்கப்பட்டன. தமிழகைக் கற்ற மாணவர்கள் துண்டிக்கப்பட்டனர். குடும்பத்துணைவியார் கொல்லப்பட்டார். குற்றுவிராகக் கிடந்த மகள் மட்டும் விதிவசத்தால் வெல்லப்பட்டாள்.

வவுனியா, வடேப்பங்குளத்தில் எங்களின் வீட்டுக்குப் பின்னால் இரண்டு ஏக்கர் வயல் துரசை சாமி வாத்தியாரூக்கு இருந்தது. அதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த அவரது ஓரேதம்பி, எனது தந்தையாரிடம் வவுனியா தபால் கந்தோரில் (படோஸ்ட் ஆபீஸ்) பணிபுரிந்தவர். இடையிலே அவர் காலமானதும், அந்த வயலகைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை எனது தந்தையாரிடம் ஏற்கனவே ஒப்படைத்திருந்தார் துரசை சாமி வாத்தியார்.

நிலமைகளை மாறிவிட்டன. வாத்தியாரது கதியும் நிரக்கதியாக, இனியும் தாமதிகக்கக் கூடாதென எண்ணி, மகளூக்குத் திருமணத்தைப் பேசினார். கட்சைச் சொத்தாக இருந்த வவுனியா வயலை விற்றுத் திருமணத்தை நடத்திவதைத் தார். அப்போது ஐந்து வயதினனாயிருந்த நான், எனது பற்றோர்டன் அது திருமணத்துக்கூச்சென்று வந்தது இன்னும் நினைவில் நிற்கின்றது.

கண்ணுக்கினிய பரேனையும் கண்டார் வாத்தியார். “தமிழ்ச்செல்வம்” எனப் பெயரிட்டார். “செல்வம்” என எல்லோரும் அழைத்தனர்.

காலத்தின் கோலமும், விதியின் கோரமும் விரைந்தன. கண்ணான மகளும் மரமகனும், ஒரு பயணத்தின் போது.... விபத்திலே பலியானார்கள். “வந்திக்கம்” எனக் கருதிய உறவுகள் அவரை நிந்தித்தன.

நிலம் இல்லலை... வீட்டு இல்லலை.... பலமாய் நின்று ஆதரிக் கபக்கத்துணையாரும் இல்லை.

“வாழ்வணேட்டும்.... பரேனை வளர்க்கவணேட்டும்.....அவனையும் தமிழ்ப்பற்றாளனாக ஆக்கவணேட்டும்.....” இன்னும் தமிழ்வெறி, சூயகளெரவத்தகைக்கட்டச் சூரூக்கூப்பயையிலே கட்டவதைத்தது.

“பிச்சைபுகினும் – கற்கை நன்றே” என்று, பல மாணவர்களுக்கூச்செல்லிக்கொடுத்தவர், இன்று பரேனின் கல்விக் காகப் பிச்சை எடுக்கின்றார். அவனும் இப்போது, ஐந்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

யாழ். நல்லபர் கந்தசுவாமி கோவில், அதற்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

அன்று - தமிழகைக் காப்பதற்காகப் பிறந்து, வாழ்ந்து.... பின்பு, கையிலே நூலை ஏந்திப் படித்தவண்ணம் சிலையாக இருக்கும் ஆறும்புநாவலரின் மண்டபத்து வாசலில் தமிழாசிரியர் ஒருவர், பரேனின் படிப்புக்காக, கையிலே திருவோடு ஏந்தியவண்ணம் இருக்கின்ற கன்றாவி ஆரம்பமானது.

நல்லபுர் கலாவில் தரிசனத்துக்கு வந்துபோவோர், அப்படியே வந்து ஆறுமுகநாவலர் சிலகைகும் வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, அங்கு கண்ணாடிப் பழைகளில் அடையத்து வகைகப்பட்டிருந்த அவரது சொந்தக் கையெழுத்துப் படையுக்களான ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பெருமையோடு பார்த்துவிட்டு வளையே வரும்போது, இவரிடம் கொடுக்கின்ற பணத்தையும், தின்பணத்தையும் விட, நான் கொடுக்கின்ற உணவாப் பொட்டலத்திலே அவர் தனிமகிழ்ச்சியைக் காண்கின்றார்.

பொட்டலத்தைக் கையில் கொடுத்துவிட்டு, சிறிதுநேரம் அவர் அருகே உட்காருவனே. மகிழ்ச்சியோடு எனப் பெற்றோரின் நலத்தை விசாரிப்பார். பின் விரகத்தியாகப் பசுவார்.

“உண்ணாணை (உன்மலே ஆணையாக) சொல்லிப்போட்டன் தம்பி....எந்தவொரு பிரச்சினையையும் முடிவு இருக்கு.... ஆனால், எங்கடைய தமிழ் இனத்துக்கு மட்டும் முடிவும் இல்லை.... விடிவும் இல்லை.... சிங்கள நாட்டில் வசைச்சு தமிழரை அடிச்சது பெரிசில்லை.... நாளையே இந்த யாழ்ப்பாணத்துக்களை இறங்கியே வந்து அடிப்பாங்கள்.... இண்டையே நாள்கள் கற்பிரம் கொழுத்தி கையெழுத்துக் கும்பிடக்கூடிய இடங்களையெல்லாம், தமிழனுக்குப் பெருமையான தாறு இடங்களையெல்லாம் நாளையே நெருப்புவசைச்சுக் கொழுத்துறாங்களோ, இல்லையோ பார்....” அவரது உடலே பதறியது.

நான் அமையாக மறுத்துப் பசினனே.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதையுங்கலோ வாத்தியார்.... ஒரு சாத்திரி (ஜோதிடர்)கூட இப்பிடிச் சொல்லமாட்டான்....”

“இல்லை தம்பி.... நான் ஓண்டும் சாத்திரி இல்லை.... இப்பிடி இப்பிடித்தான் நடக்காமெண்டு என ரமணதிலைபட்டா அதை நான் வளையுபடியைச் சொல்லிப்போடுவன்..... சொன்னமாதிரி அதுவும் நடந்திடும்.... தரூ ஓரத்திலையிருந்து பிச்சையெடுக்கிறவன்தானே.... இவன் என்னத்தையே சொல்லுறது எண்டு எல்லாரும் என்னையேடிக் கையாப்பாக கினம்.... நாளையே ஒரு காரக் காறனோ, இல்லை லொறி (லாரி)க் காறனோ துமாறி வந்து என்னையே நெரிச்சுப்போட்டுப் போனாலும் தூக்கிப்போடக்கூட ஒரு நாதி இருக்காது....”

இறுதியாக அவர் சொன்னது என நெஞ்சிலே நறுக்கின்றிருந்தது. அவர் சொன்னதுபோல எந்தவொரு காரக் காறனோ, லொறிக் காறனோ அவரது பக்கம் திரும்பிக்கூட பார்க்கக் கூடாது என நல்லபுர்க் கந்தனிடம் மனதார வணைபிக்கொண்டனே.

ஆரியகுளத்துக்குச் சமீபமாக இருந்த சவைஉணவகம் “சுந்தரம் பவான்”னில் காலையே ஆறுமணிக் கலைலாம், சாதம் உட்பட உணவுகள் தயாராகிவிடும். வளையுபுர்களிலிருந்து மாற்றலாகி, யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வலைபார்க்கின்ற அரசு உத்தியோகத்தவர் பலர், மதிய உணவாக காக் சுந்தரம் பவான் உணவகத்தில் சோற்றுப்பார்சல் வாங்கிச் செல்வதால், மதியத்தில் தயாராகவண்டிய உணவு, காலையிலையே தயாராகிவிடும்.

தமிழ்நாடு, திருநெல்வலைக் காரரான சுந்தரம் பிள்ளையே அண்ணாச்சி, வகை காலத்துக்கு முன்பாகவே இலங்கையை வந்தவர். கொழும்பிலே செட்டிநாட்டுக் காரர்களோடு கூட இருந்து சமையல் வலைபார்க்கிறார். இப்பத்தி எட்டாம் வருடம் நடையே

இனக்கலவரத்தில் இவரும் பாதிக்கப்பட்டவர். பின்பு யாழ்ப்பாணம் வந்து, சிறிதாக தனீ ரக்கடன ஆரம்பித்து தற்போது பெரிய உணவகமாக விருத்தி கண்டவர்.

வள்ளிக்கிழமைகளில் நான் சந்தரம்பிள்ளை அண்ணாச்சி கடவை வாசலை நெருங்கும் போதே அவர் சாதத்தைப் பொட்டலம் கட்டிவிடுவார். அதவேளை, என்னிடம் பணப்பற்றாகக் குறை உள்ள வேளைகளிலும் கட்ட, சிரித்த முகத்தை மாற்றவே மாட்டார்.

"பரவாயில்லை தம்பி..... அப்புறமா வாங்கிக்கலாம்....." புன்சிரிப்பு தவழும். எனக்கோ கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கும்.

"அண்ணை.... அடுத்த கிழமை நான் மறந்திட்டாலும், நீங்க மறக்காமல் களேங்கோ.... நான் ஓண்டும் குறையா நினக்க மாட்டன்....." எனது பச்சிலே சிறிது தயக்கத்தின் சாயல்.

"அப்பிடத்தான் ஒருவேளை நானும் மறந்தாதான் என்ன..... நீ பண்புணியத்திலை எனக்கும் பாதிப்பங்கு கிடைச்சிரிச்சிண்ணு நெனைச்சு சந்தோசமா இருந்துக்குவனே...." நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சிரித்தார்.

நான் சோற்றுப் பொட்டலம் வாங்கிச் சிலைவது யாருக்காக என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

"அந்த மனிசனையும் பொடியனையும் வசைச்சு, மண்ணு வேளைக்கும் சாப்பாடு போடவேணும்மெண்டுதான் எனக்கும் ஆசை..... ஆனால் என்ன செய்ய.... வீட்டில தாய்தேப்பனிட்டயிருந்து வாற காசில, பொடிங்கில தங்கிப் பிக்கிறவன் நான்.... அதாலை கிழமையில் ஒரு நாளகைக்கு ஒருவேளையெண்டாலும், என்றை கையாலை சாப்பாடு சாப்பிட்டும் எண்டு நினசைச்சுச் செய்யிறனே.... உள்ளதைச் சொல்லுறதெண்டா இப்பவெல்லாம் நான் கோயிலுக்குப் போறதே முக்கியமா உதுக்குத்தான்....."

"அப்ப கோயில்லை சாமிக்கும் பிடப்போறதில்லையா.....?" ஆச்சரியமாகக் கேட்டார் அண்ணாச்சி.

"அந்த மனிசனரை சந்தோசத்தவிட, அதுக்கும் மலே ஒரு கடவாள் இருக்கா அண்ணை.... இருந்தாலும், கோயிலுக்கை போன உடனைய மறப்ப பொடியளையெல்லாம் விட்டுட்டு, விருவிறு எண்டு சூத்திக் கும்பிட்டிட்டு கெதியா வளையிலை வந்திடுவனே.... ஆருக்கும் தெரியாமலை வாடகை சகை கிள் எடுத்துக்கொண்டு, "சங்கிலித் தோப்பு"க்கு போய்ற்று வந்திடுவனே....."

"சங்கிலித் தோப்பிலையா இருக்கா....?"

"அங்கை ஆரையும் பக்கப் போகையில்லை..... எங்கடகை கடகை மன்னன், "சங்கிலியன்" இருந்த அரண்மனை முகப்பு மட்டும் இருக்கிறது தெரியுமெல்லே....."

"அது யாருக்குத்தான் தெரியாது.... நம்ம கடகைக்கு அரிசி குடுக்கிற யாவாரி வீட்டுக்கு அதுக்கு அங்கிட்டுத்தான் இருக்கு.... அப்பப்ப அவரைப்பக்க அதகை கடந்துதான் போவனே..... ஆமா... அது ரொம்ப பழைய பில்பிங் ஆச்சே.... அதில என்ன இருக்கு.....?"

பெரியம்மா வீடும் உள்ளன. அங்கு சினைறாலும் சரி, வவூனியா சினைறாலும் சரி, விடுதியை விட்டு வளையே வரும் போதும், மீண்டும் விடுதிக் குத் திரும்பும் போதும் எனது பொன்னான நேரத்தின் சில மணித் துளிகளை, சினிமா திரையரங்கினுள் அர்ப்பணிக்கத் தவறுவதில்லை. இந்த விசயத்தில் நான் மட்டுமல்ல.... விடுதி மாணவர்கள் அனைவரும், பின்பற்றும் வழக்கம் இதுதான்.

கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தை, “வசந்த காலம்” எனப்பார்கள். மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ..... ஆனால், என்னுடைய வகுப்பையும், அதன் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த சக மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அது “வசந்த மாளிகை” காலமும் கட்ட. காரணம் : அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் “வசந்த மாளிகை” படம் இலங்கையில் வளையானது. யாழ்ப்பாணம் “வெலிங்டன் திரையரங்கில்”, இரு நூற்றாண்டு நூட்களுக்குமேல் ஓடியது. ஐந்து தடவைகள் அதை நான் பார்த்துவிட்டேன். ஒழுங்காகப் போய் பார்த்தது, இரண்டு தடவை. விடுதிக் காவலாளிக் குத் திரியாமல், மதில் ஏறிக் குதித்து இரவூ இரண்டாம் காட்சியாகப் பார்த்தது மின்பற்றும் தடவை.

அன்றயதினம் ஊரிலிருந்து வந்து, பகல் இரண்டு மூப்பது மணிக் காட்சியை ஆறாவது தடவையாகப் பார்த்த மகிழ்ச்சியுடன், யாழ்ப்பேரூந்து நிலையத்தின் எதிரேயிருந்த, “சூபாஷ் கபே”யில், ஐஸ் கிரீம் சாப்பிட்டுவிட்டு விடுதிக் கு வந்து சேரும் போது, இரவூ ஏழுமணி ஆகிவிட்டது.

எல்லா மாணவர்களும், “படிப்பு மண்டபம்” (study hall) சினைறும்பார்கள். அவசர அவசரமாக முகத்தகைக் கழுவிவிட்டு, தவேயான புத்தகங்கள், நோட்டுக்கொப்பிகள் அனைத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு சினைற்று, எனக் குரிய இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

மத்திய கல்லூரிக் கு சற்று மறேகயேள்ள “சூப்பிரமணியம் பங்கா”வில், இரவூ ஏழுமணிக் கலைலாம் வானொலியை வதைத்து, பெரிய ஒலிபெருக்கியில் தொடர்பு கொடுத்து, சினைனை வானொலி நிலைய “தனே கிண்ணம்” நிகழ்ச்சியை அவ்விடம் முழுவதும் பரவவிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். சரியாக எட்டுமணிக் கலைலாம் அது நிறுத்தப்பட்டு, ஒலிப்பதிவூ நாடா மிலம், “வசந்த மாளிகை” படத்தின் கதை-வசனத்தபை போடுவார்கள். பிறகினை. எங்கள் கண்கள் மட்டும் புத்தகத்தில்.... கவனமலைலாம் பங்காவூக் குள்....

சில நிமிடங்கள் கழித்து, என அரூகில் படித்துக் கொண்டிருந்த மர்த்தி எனைனை நரூவக் கிவந்து, காதுக் குள் பசேினான்.

“மச்சான்.... உனக் கு ஓரூ தூக் கமான சயெத்தி.... நல்லூரிலை இருந்த உனரபை பிறனைட்டு தூரபை சாமி வாதத்தியார சதெத்து மிண்டு நாளாகூது.... பாழ்படுவான் ஓரூ பஸ் காறன் குபிச்சூப்போட்டு வறையிலை பஸ் சகைக் கொண்டூபோய் அந்தமனிசனூக் கு மலைை ஏத்திப்போட்டான்.... பள்ளிக் கட்டத்திலையிருந்த பரேப் பொடியனை ஆள் விட்டுக் கப்பிடுவிச்சவையாம்.... தக்கிக் கொண்டூ போறத்துக் குக் கட்ட ஓரூத்தரூம் இல்லாமல், கடசையிலை மாநகரசபைக் குப்பவை வண்டியிலைதான், அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டூ போனவங்களாம்.... பாவம், அந்தச் சினைன்பொடியனை நினசை சாத்தான் பெரிய கனறாவியாய் இருக்கூ.....”

தலையிலே இடி விழூந்தது போல இருந்தது. என நினவைவூகள் சற்று பின்பரூக்கின.

“கோதாரியில் போன மனிசன், வாய்ப்பேச்சாய் சொன்னதை நிரூபிச்சுப்போட்டுத்தே.... அடக் கடவுளே.... இதே சரியெண்டால், யாழ்ப்பாணத்தின் ரை எதிர் காலம் பற்றிக் கதைச்சதலில்லாம் ஐயோ.....” தலைசுற்றியது.

சற்று நிதானித்து, என்னசைச் சூதாக்கரித்துக்கொண்டனே.

“அண்டகைக்கு இந்த மனிசன் கதைக்கையிக்கைகட்ட, கார்க்காரனோ இல்லாட்டி லொறிக் காறனோ எண்டூதானே சொல்லிச்சு.... ஏதோ ஒரு வாகனம் எண்டதை நானும் சரியா விளங்காமல், கார்க்காரனும் லொறிக் காறனும் இவர்பக்கமே பக்கக்கட்டாதெண்டு நல்லூர் கந்தனிட்டை வணேட, கந்தனும் அதை நிறைவேற்றி வச்சான்.... பல் காரனோ, வான் காரனோ இவர்பக்கம் பக்கக்கட்டாதெண்டு நானும் ககேக்கையில்லை.... கந்தனும் காப்பாற்றையில்லை.... எட்டயபுரத்துக் கவிஞனுக்குக்கட்ட, கடசைப் பயணத்துக்கு எட்டுப்பரே இருந்தினமாம்.... இன்று யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு உதவ யாராமே இல்லையே.... தமிழைப் பலலக்கிலை ஏத்தவணேமெண்டு நினசைச் ச மனிசனுக்கு கடசையில் பாடகைகட்ட கிடகைக்கையில்லையே....” நடுஞ்சம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

இரவ உணவதைத் தொடக்கட்ட மனம் வரவில்லை. விபிந்ததும் நல்லூருக்குப்போயே ஆகவணேடும்.

தற்போதுதான் ஊருக்குப்போய் வந்து இருவாரம் லீ வு எடுத்துக்கொண்டதால், வளையே பக்கத்துத் திருவூக்குப்போய் வரக்கட்ட அனுமதி தரமாட்டார்கள். இதற்கு ஓரவேழி, வழக்கம்போல கல்லூரிக் கு சினென்றுவிட வணேடும். யாருக்கும் திரியாமல் பழைய ஸ்டோர் ரூம் நோக்கிச் சினென்று, அதற்குள் எனது புத்தகப் பையை வதைத்துவிட்டு உடனடியே நல்லூருக்கு போய்விடவணேடும். எங்கள் வகுப்பு மாணவர்களில், கல்லூரி விடுதியில் தங்கிப் பிப்பவன் நான் ஒருவன் மட்டுமே. மூர்த்திகட்ட என வகுப்பானாலும் வேறே பிரிவில் உள்ளதால், அவனுக்கும் என்னப்பற்றி கவனிக்க வாய்ப்பு இல்லை. மதியம் பன்னிரண்டரை உணவுவளையில் கட்ட, விடுதியில் யாரும் கவனிக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால், மாலகை கல்லூரி விட்டதும் நாலரமைணிக் கு “தனீர் வளையே”யில், மூர்த்தி நிச்சயம் தடேவான். அதற்குள் நல்லூரிளையாக வந்துவிட வணேடும். திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டனே.

நாவலர் மண்டபத்தையே நான் நெருங்கும்போது, எங்கோ தபிரத்தில் நிற்கொண்டிருந்த சிலைவம், என்னகைக் கண்டதும் பாய்ந்தோடிவந்து, என்னகைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு விம்மினானே பார்க்கலாம். என்கண்களிலும் கண்ணீர்.

வந்தவரில்லாம், வடிகைகை பார்த்துக்கொண்டு நடந்தனர். யாரையும் மனிதராக நினகைக் கவனோ, மதிக் கவனோ நான் தயாராக இல்லை.

சிலைவத்தின் எதிர் காலம் பற்றிய ஒரு தளையான மூபிவூ எனக்குள் திரியவே, அவனையே அழைத்துக்கொண்டு ஆரியகூளம், சூந்தரம் பிள்ளை அண்ணாச்சி கடையை நோக்கி நடந்தனே. கட்டைக்கொண்டதற்கிணங்க அவரது கடையில், அவனையே வலையைக் குச்சு சேர்த்துக்கொண்டார். சிலைவத்தின் மூகத்திலும் மலர்ச்சி திரிந்தது. வாஞ்சையுடன் அவனின் தலையை வருடிவிட்டனே.

“செல்வம் நீ ஓண்டுக்கும் பயப்பிடாதை.... நல்லவடிவாய் வலையைளபைப் பழகி, நல்ல பொடியனண்டு பரே எடுக்கவணை.... விளங்கிச்சோ.... அதோடை.....” பசே மூபிக் கவிலலை. மனத்திலே சிறு தயக்கம் திரிய அண்ணாச்சியை நோக்கினேன். மூகத்திலே திரியும் மாறாத சிரிப்புடன்,

“தம்பி.... சாப்பாட்டதைத் தான் மென்னு முழுங்கணும் வார்த்தையை முழுங்கக் கட்டாது.... கக்கிப்புடும்.... உன் நல்லமனசுக்கு நீ எதுசொன்னாலும் சரியாத தான் இருக்கும் யோசனை பண்ணிக்கிட்டிருக்காம சொல்லு....” பச்சைக்கொடி காட்டினார்.

இப்போது, என் தயக்கம் தீர்ந்தது.

“வறே ஓண்டும் இல்லை அண்ணை.... இந்தப் பொடியன் உங்களிட்டை வலையை சஞ்சாலும், எனக்காக இவனை தினசரி ரண்டு மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு நல்ல தமிழ்வாத தியாரிட்டை அனுப்பி, அவனைப் பிப்பியுங்கோ.... இனி அவன் பள்ளிக்கட்டம் போய் பபிக்கிறதெண்டது ஏலாத காரியம் அதனேரேம் பிப்புவாசனை கொஞ்சமெண்டாலும் அவனுக்கு கிடசைச்சுக்கொண்டிருந்தாலே போதும் மிச்சத்துக்கு பரம்பரை ஊறலும் கொஞ்சம் கைகூடும் இதெல்லாம், அவன் உங்கடையிடிக் கை இருந்த தாத தான், நடக்காமெண்டது என ரை நம்பிக்கை....”

அருகே வந்த அண்ணாச்சி எனது தோளிலே செல்லமாகத் தட்டினார்.

“தமிழ் நாட்டில் சொல்லுவாங்க.... திருப்பதியில் லட்டுக்கும், திருநெல்வேலியில் அலுவலகம் தடே அலையைண்ணுமாணு.... அதுமாதிரி, யாழ்ப்பாணத்தில தமிழ்வாத தியாரதைத் தடேத்தான் பிபிக்கணுமா..... சரிசரி.... நீ ஓண்ணும் கழம்பிக் காதப்பா.... நீ சொன்னமாதிரியே சஞ்சு அவனுக்கு முழுக்கார்டியனாக இருந்து என்கட்டவே வெச்சுக்கிறேன்.... அதே டயிம் ல....” பசே மூபிக் காமல் இழுத்தார்.

“என்னண்ணை.... வார்த்தையை விழுங்கப்பிடாது எண்டு என்னட்டைச் சொல்லிப்போட்டு இப்ப நீங்கள் மட்டும் விழுங்கிறியள்.....” கட்டேனே நான். அதற்கு பதிலளித்த அவர்,

“வறே ஓண்ணுமில்லைப்பா.... வழக்கம்போலவை வளெளிக் கு வளெளி காலையில் வந்து, உனக்குள்ள கோட்டா ரண்டுபொட்டலம் சாப்பாட்டையும் வாங்கிட்டு.... அம்புட்டையும் நீ யேதிண்ணுதீ ர்த்துப்புடும்....”

சொல்லிவிட்டு “கட கட”வெனச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் நான் மட்டுமல்ல. செல்வமும் சரேந்துகொண்டான்.

நேரம் காலபைத்துமணியை நொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சூந்தரம்பிள்ளை அண்ணாச்சி எவ்வளவோ கட்டும் என்னால் எதுவும் சாப்பிட முடியவில்லை. இருண்டு போகவிருந்த ஒரு ஜீவனின் வாழ்விலே புதியதோர் வசந்தத்தை வீசத்தொடக்கிவிட்ட மகிழ்ச்சி, உள்ளத்தை நிரப்ப, அதைக் கொண்டாடும் மூகமாக, ஏழாவது முறையாக, காலபைத்து முப்பது காட்சி, “வசந்த மாளிகை” படம் பார்ப்பதற்காக, வெலிங்டன் திரையங்கை நோக்கி வகேமாக நடக்கத் தொடங்கினேன்.

□□□□□□□□ : "□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□"

Written by - -ஸரீ ராமம் விக்னதேத் (நெல்லை.,வீ ரவநலல்லர --

Thursday, 13 December 2018 00:25 - Last Updated Thursday, 13 December 2018 07:41

bairaabaarath@gmail.com